

Sygn. akt. III K 600/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Bus-Masłosz

Protokolant apl. adw. Sandra Zach-Eustachiewicz, Katarzyna Bogdan, apl. adw. Sławomir Szczerkowski, Małgorzata Imielska, Paweł Daniluk, Monika Łuczyk,

w obecności Prokuratora Edyty Dudzińskiej, Emilii Stankiewicz, Grzegorza Zarzyckiego, Jarosława Osińskiego, Krzysztofa Koseskiego, Agnieszki Filipczak

oraz oskarżyciela posiłkowego (...) SA

po rozpoznaniu w dniach 8.05.2012r., 17.09.2012r., 11.03.2013r., 22.05.2013r., 23.09.2013r., 3.12.2013r., 22.01.2014r., 4.02.2014r.

sprawy

1) G. C. urodz. (...) w W., syna T. i B. z d. L.

oskarżonego o to, że w dniu 28 czerwca 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. dokonał przywłaszczenia przedmiotu leasingu w postaci sprzętu komputerowego przekazanego przez (...) SA na podstawie umów leasingu o wartości 16.877,20 zł, które to przekazanie miało miejsce w okresie od 21 września 1999r. do 16 listopada 1999r. na okres 18 miesięcy – tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

2) J. K. urodz. (...) w W., syna S. i M. z d. K.

oskarżonego o to, że w dniu 28 czerwca 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. C. dokonał przywłaszczenia przedmiotu leasingu w postaci sprzętu komputerowego przekazanego przez (...) SA na podstawie umów leasingu o wartości 16.877,20 zł, które to przekazanie miało miejsce w okresie od 21 września 1999r. do 16 listopada 1999r. na okres 18 miesięcy – tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

orzeka

I. uniewinnia oskarżonych G. C. i J. K. od popełnienia zarzucanych im czynów;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata H. J. kwotę 800,- (osiemset) zł plus VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu osk. G. C.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 590,- (pięćset dziewięćdziesiąt) zł plus VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu osk. J. K.;

IV. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt III K 600/09

UZASADNIENIE

G. C. został oskarżony o to, że: w dniu 28 czerwca 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. dokonał przywłaszczenia przedmiotu leasingu w postaci sprzętu komputerowego przekazanego przez (...) SA na podstawie umów leasingu o wartości 16.877,20 zł które to przekazanie miało miejsce w okresie od 21 września 1999r. do 16 listopada 1999r. na okres 18 miesięcy – tj. o czyn z art. 284 § 2 kk;

J. K. został oskarżony o to, że: w dniu 28 czerwca 2001r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z G. C. dokonał przywłaszczenia przedmiotu leasingu w postaci sprzętu komputerowego przekazanego przez (...) SA na podstawie umów leasingu o wartości 16.877,20 zł, które to przekazanie miało miejsce w okresie od 12 września 1999r. do 16 listopada 1999r. na okres 18 miesięcy – tj. o czyn z art. 284 § 1 kk.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. C. i J. K. prowadzili w latach 1999-2001 działalność gospodarczą pod nazwą (...) S.C z siedzibą w W. przy ul. (...). Spółka wynajmowała pod wskazanym wyżej adresem pomieszczenia do prowadzenia działalności od fabryki mleczarskiej S.. W 1999 roku G. C. i J. K. zawarli ze spółką (...) S.A następujące umowy leasingu:

- 1) nr (...)C./SA z dnia 21.09.1999r. której przedmiotem były dwa zestawy komputerowe A. (...), drukarka H. (...) Coraz drukarka P. (...) o łącznej wartości 7.597,20 zł;
- 2) nr (...)P.C./SA z dnia 09.11.1999r. której przedmiotem był zestaw komputerowy A. (...)(...) o wartości 4650 zł;
- 3) Nr (...)P.C./SA z dnia 16.11.1999r. której przedmiotem był zestaw komputerowy A. (...) oraz dwie drukarki H. (...) o łącznej wartości 4630 zł.

Na podstawie powyższych umów leasingobiorcy mieli prawo płatnego użytkowania w/w środków trwałych przez okres 18 miesięcy od dnia zawarcia umowy pod warunkiem regulowania comiesięcznych opłat leasingowych. Wiosną 2001 roku z powodu problemów finansowych spółki i zaległości w opłatach, właściciele pomieszczeń zamknęli pomieszczenia i pracownicy spółki (...) stracili do nich dostęp jak również do wszelkiej dokumentacji i sprzętu. Brak dostępu do dokumentacji – w tym dotyczącej umów leasingowych spowodował, iż nie zapłacono firmie leasingowej ostatnich rat – tj. zapłacono 16 z 18 rat wynikających z pierwszej umowy, 15 z 18 w przypadku drugiej i 17 z 18 w przypadku trzeciej. Brak dostępu do dokumentacji i sprzętu spowodował także, iż umowy nie zostały ostatecznie rozliczone, a sprzęt nie został zwrócony leasingodawcy.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: wyjaśnień oskarżonego G. C. (k. 226-227, 241, 316), wyjaśnień oskarżonego J. K. (k. 227 – 228, 316) zeznań świadka E. K. (k. 330 - 331) częściowo zeznań świadka Z. Ż. (k. 238 - 240), świadka J. Ż. ((k. 314 – 316, k. 79), kserokopii dokumentów dot. umów leasingu (k.3-53), wypowiedzenia umowy najmu (k.102).

Oskarżony G. C. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 226-227. Wyjaśnił, iż prowadził w związku z prowadzoną działalnością Hals S.C G. C. i J. K. potrzebny był zestaw komputerowy na który została podpisana umowa leasingu. Podał, iż w związku z zawartą klauzulą i zawartym załącznikiem spłacane były raty wynikające z umowy leasingu. Wyjaśnił, iż od 2000-2001 roku do momentu kiedy firma przestała istnieć on wyłączył się z działalności firmy i nie uczestniczył w jej działaniach, w związku z czym nie wiedział co działo się ze sprzętem oraz w jaki sposób był on spłacany. Podał, iż nadał działał jako współnik, z tym, że zajmował się szukaniem dofinansowania na działalność firmy oraz że był zaangażowany w inne projekty. Dodał, iż zarówno on jak i J. K. chcieli wywiązać się z umowy leasingu, ponieważ były to urządzenia potrzebne do prowadzenia działalności. Wyjaśnił, iż w latach 2000-2001 zaczęły się problemy finansowe firmy, ponieważ wtedy nastąpiło załamanie rynku i nie płacono im w związku z czym nie mieli środków na pokrycie swoich zobowiązań.

Oskarżony J. K. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 227 - 228). Wyjaśnił, iż powodem nie wywiązania się z umowy leasingu był fakt, iż nie był w posiadaniu dokumentacji, bowiem pomieszczenia które wynajmowali do prowadzenia firmy (...) zostały

zamknięte przez firmę mleczarską S. w związku z zaległościami w opłatach. Wyjaśnił, iż pewnego dnia chcąc wejść do firmy „pocałował klamkę” pomieszczenia zostały zamknięte i nie było możliwości żadnych negocjacji. Kategorycznie stwierdził, iż nie mieli zamiaru przywłaszczyć sprzętu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych. Były one bowiem spójne, konsekwentne i układały się logiczną całość. W ocenie Sądu, żadne z dowodów, którym Sąd dał wiarę nie wykazały treści przeciwnych. Przedmiotowe wyjaśnienia bezpośrednio korespondują z zeznaniami całkowicie wiarygodnego świadka E. K..

Sąd uznał zeznania E. K. (k. 330 - 331) za w pełni zasługujące na wiarę. Zeznania te były spójne i wyczerpujące, nadto jak wynika z zeznań tego świadka były wobec niej nieuregulowane należności z tytułu wynagrodzenia, których dochodziła w sądzie pracy, a zatem nie ma ona w ocenie sądu interesu, aby przedstawiać swoich byłych pracodawców w fałszywie dobrym świetle. Świadek zeznała, iż pracowała w firmie (...) do przełomu 2000/2001 roku, prowadziła dokumentację i zajmowała się sprzedażą. Zeznała, że pomieszczenia do prowadzenia firmy zostały wynajęte od spółdzielni mleczarskiej. Podała, że spółdzielnia przejęła wszystkie meble i cały sprzęt który znajdował się w pomieszczeniach firmy na poczet zaległości czynszowych. Podała również, że do pomieszczeń pracownicy firmy (...) byli wpuszczani, jednak przy wyjściu byli kontrolowani przez strażników czy nic nie wynoszą. Kontrolowane były również samochody wjeżdżające i wyjeżdżające. Stwierdziła, że nie było możliwości wyjechania bez kontroli. Zeznała, że komputery zostały w pomieszczeniach biurowych, do których pracownicy firmy (...) utracili w pewnym momencie dostęp.

Sąd zeznaniom świadka Z. Ż. (k. 239 - 240) dał wiarę jedynie w niewielkiej części tj. odnośnie kwestii, iż firma (...) wynajmowała pomieszczenia od firmy (...) oraz co do faktu, że umowa została wypowiedziana przez firmę (...) z tytułu niepłacenia czynszu, bowiem w tej części zeznania korespondują z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonych oraz zeznaniami świadka E. K.. Jednakże Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka w części, w której opisywał, iż pracownicy firmy (...) mieli swobodny dostęp do pomieszczeń firmy. W tym bowiem zakresie pozostają one w sprzeczności z zeznaniami świadka E. K., która jak nadmieniono powyżej nie ma interesu, aby składać bezpodstawnie zeznania korzystne dla oskarżonych.

Zeznania świadka J. Ż. (k. 314 – 316, k. 79) zostały uznane przez Sąd za całkowicie wiarygodne, jednak że nie wniosły one niczego istotnego do sprawy z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, bowiem świadek nie uczestniczył w zawieraniu umowy, ani w czynnościach bezpośrednio po zaprzestaniu płacenia rat przez firmę (...), ze sprawą zetknął się w późniejszym okresie i wiedzę kształtował jedynie na podstawie dokumentacji.

Również zeznania świadków D. M. i A. G. (k. 347-348) zostały uznane przez Sąd za całkowicie wiarygodne, przy czym należy zaznaczyć, iż dotyczyły one jedynie okoliczności, w których dochodzi do wypowiedzenia umowy leasingu oraz czynności jakie są wykonywane w takich sytuacjach przez firmę, a więc nie rzutowały bezpośrednio na kwestię karnoprawnej odpowiedzialności oskarżonych za zarzucony im występki.

W ocenie Sądu Rejonowego, również wszystkim dokumentom dołączonym do akt sprawy niniejszej nie sposób nie przyznać przynajmniej rzetelności i wiarygodności. Dokumenty te przyczyniają się do pełniejszego zobrazowania okoliczności przedmiotowej sprawy. Sąd nie powziął żadnych informacji z urzędu, aby któryś z tych dokumentów mógł zostać sfalszowany, a żadna ze stron nie sygnalizowała takiego stanu rzeczy.

Sąd zważył, co następuje:

W tym miejscu należy rozważyć jakie warunki muszą być spełnione, aby można było stwierdzić, że w danym przypadku doszło do przywłaszczenia przez G. C. i J. K. mienia należącego do pokrzywdzonego. Punktem wyjścia do dalszych ustaleń powinno być wskazanie na wszystkie znamiona, których wyczerpanie pozwoliłoby na przyjęcie, iż mogło dojść do popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk. I tak, analizę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonych, należy rozpocząć od zbadania kwestii wyczerpania znamienia „cudzej rzeczy”. Na gruncie sprawy niniejszej, przy ustalaniu tej okoliczności należy odwołać się do treści umowy cywilnoprawnej. Na mocy tego aktu prawnego doszło do zawarcia między kierowaną przez oskarżonych firmą a spółką (...) SA przedmiotu leasingu w postaci sprzętów komputerowych.

Niezwrócenie pokrzywdzonej spółce przedmiotu leasingu może być więc rozpatrywane pod kątem subsumcji pod karnoprawne pojęcie jej „przywłaszczenia”, o którym mowa w art. 284§1 i 2 kk, w poczet rzeczy ruchomych w rozumieniu przepisów prawa karnego. Przyjąć więc należy kategorycznie, iż zgodnie z twierdzeniem Prokuratora, mamy w przedmiotowej sprawie do czynienia z odmową zwrotu „cudzej rzeczy”, czyli sprzętu komputerowego, które z chwilą złożenia przez pokrzywdzonego stosownego oświadczenia, stały się na powrót jego własnością. Jednakże, aby można było mówić, że w danym przypadku doszło do popełnienia przestępstwa „przywłaszczenia” niezbędnym jest ustalenie znaczenia jakie temu pojęciu nadaje polskie prawo karne. Pod tym terminem należy rozumieć bezprawne rozporządzenie, z wyłączeniem osoby uprawnionej, znajdującym się w posiadaniu sprawcy cudzym mieniem ruchomym, przez włączenie go do swojego majątku swojego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego (lub tej innej osoby) stanu posiadania. Do wyczerpania tego zasadniczego z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 284 kk znamienia, niezbędnym jest ustalenie zamiaru zatrzymania cudzej rzeczy ruchomej dla siebie lub dla innej osoby bez żadnego tytułu prawnego, a więc stan psychiczny określany łacińskim sformułowaniem „animus rem sibi habendi”. Inaczej mówiąc, istotą występkę stypizowanego w art. 284 kk jest postępowanie z cudzym mieniem ruchomym tak jak z własnym. Jednakże, do wyczerpania wszystkich znamion omawianego przestępstwa niezbędnym jest również, że wyczerpane zostało przez oskarżonego znamię strony podmiotowej, które w tym przypadku polega na umyślności i to w formie zamiaru bezpośredniego (dolus directus). Tak więc, sprawca musi obejmować świadomością nie tylko fakt, że rozporządza cudzym mieniem, ale także to, że chce zatrzymać to mienie dla siebie. W ocenie Sądu Rejonowego, tego właśnie elementu zabrakło po stronie oskarżonych, a co za tym idzie, nie może być mowy o wyczerpaniu przez nich wszystkich znamion zarzuconego mu czynu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, iż oskarżeni w chwili zawierania przedmiotowej umowy leasingu nie mieli zamiaru się z niej wywiązać. A wręcz przeciwnie, jak wynika z wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków oraz dokumentów niezapłacone zostały jedynie ostatnie raty, co potwierdza fakt, iż w momencie zawierania umowy jak również później oskarżeni mieli zamiar wywiązać się z umów leasingu.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż z ustaleń poczynionych przez sąd wynika, że oskarżeni utracili dostęp do sprzętu będącego przedmiotem umów leasingu po zamknięciu pomieszczeń przez wynajmującego i nie jest znany dalszy los tego sprzętu. Z zeznań E. K. wynika, że dostęp do pomieszczeń biurowych został zablokowany, a zanim do tego doszło przez okres około miesiąca-dwóch pracownicy firmy (...) byli kontrolowani czy czegoś nie wynoszą lub nie wywożą, a zatem nie mogło być tak, jak stwierdził świadek Ź. (k.101), że po rozwiązaniu umowy przedstawiciele H. zabrali swoje rzeczy. Zważyć także należy, że z zeznań tego świadka złożonych na rozprawie wynika, iż pamięta on przypadek zatrzymania na bramie przez ochronę osoby, która próbowała wywieźć wartościowe elementy wyposażenia fabryki, przy czym działa się to w porozumieniu z jednym z pracowników (k.240). Nie bez znaczenia jest okoliczność, iż firma (...) znajdowała się w tamtym czasie w likwidacji i pracownicy zdawali sobie sprawę, że wielu z nich straci pracę. Wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego w powiązaniu z tą częścią zeznań świadka Ź. dają podstawy do przypuszczeń, iż prób wyniesienia lub wywiezienia sprzętu mogło być znacznie więcej, co mogło dotyczyć także wyposażenia pomieszczeń zajmowanych przez firmę (...).

Biorąc pod uwagę tak ukształtowany materiał dowodowy, brak jest w ocenie sądu przesłanek do uznania oskarżonym za winnych popełnienia zarzucanych im czynów. W konsekwencji należało oskarżonych G. C. i J. K. uniewinnić.

Wynagrodzenie obrońców z urzędu zostało ustalone na podstawie obowiązującego w tym zakresie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z uwzględnieniem ilości terminów rozpraw, w których uczestniczyli obrońcy z urzędu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 632 pkt 2 kpk, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.